



# Po Bazilikos skliautais

Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų, Upytės Šv. Karolio Boromejaus ir  
Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko parapijų leidinys

## Broliai ir seserys Kristuje,

Kaip sekasi gavėnios atsivertimo kelionėje? Pačioje pradžioje buvo paminėtos įvairios galimybės maldos gyvenimo suaktyvinimui, pasninko ir savidrausmės praktikavimui, be to, įvairios akcijos, kuriose dalyvaujant galėtume tobulinti savo dėmesį ir meilę artimui. Jeigu nelabai sekėsi, nenusiminkime: šiandien ir, jeigu Dievas duos, rytoj yra laikas, kada galime iš naujo pradėti, iš naujo tęsti, naujai užsidegti būti Dievo malonės perkeistais žmonėmis. Labai svarbu šiame gavėnios laikotarpyje atlikti sąžinės „inventorizaciją“ ir, jeigu rasime (o tikiu, kad kiekvienas rasime) tai, kas panašu į susitepimą, į baimę, į tamsų kampą, į nuoskaudą, į pyktį, į žaizdą, Viešpats Jėzus kviečia, kad visa tai, ką rasime tamsaus, negražaus, gėdingo, nuodėmingo, atneštume Jam atlikdami nuoširdžią išpažintį.

Vaikai, kurie jau nebe pirmą mėnesį ruošiasi Atgailos ir Susitaikinimo bei pirmosios Šventosios Komunijos sakramentams, būtent gavėnioje prieš pat Velykas turės galimybę atlikti savo pirmąją išpažintį. Tai išlaisvinanti ir gydanti patirtis, kuria galima naudotis ir reikia praktikuoti kaip galima dažniau visą likusį gyvenimą. Kviesčiau vaikų tėvelius ir artimuosius pasinaudoti proga ir kartu su savo vaikais, pirmą kartą einančiais išpažinties, taip pat ją atlikti. Kiekviena išpažintis – tai atnaujinto, naujo, kitokio gyvenimo su Dievu ir Dieve pradžia. Kiekviena išpažintis – seno, sunkiai besukontroliuojamo, dažnai gėdingo ir nemeilės kupino gyvenimo pabaiga. Juk Velykų šventėse ir švenčiame Prisikėlimo, naujo gyvenimo slėpinį. Ir šį atnaujintą gyvenimą mums gali ir kiekvieną kartą dovanoja Jėzus Kristus per savo Bažnyčią.

Gavėnios laikotarpyje prisimename ir švenčiame Jėzaus artimiausius žmones: kovo 19 d. Bažnyčios liturginiame kalendoriuje minime šv. Juozapą – žemiškąjį Jėzaus globėją ir Marijos sužadėtinį; kovo 25 d. kartu su Panevėžio vyskupijos Marijos Legiono nariais ir maldininkais jų ACIES švente minėsime Viešpaties Apsireiškimą Mergelei Marijai ir Jos sutikimą būti Išganytojo Motina. Jėzaus artimieji ir Jo šeima taipogi yra ir mūsų artimieji, mūsų šeima. O kuriam iš mūsų nereikia artimųjų ar nereikia šeimos? Todėl gavėnioje atnaujinkime savo įsipareigojimą būti artimi su savo šeima žemėje, Bažnyčioje ir danguje.

Krekenavos parapijoje džiaugiamės tolimesniu dvasiniu ir fiziniu atsinaujinimu. Parapijos pastoracinės tarybos iniciatyva vyksta pamatinės diskusijos ir mokymai, padedantys suvokti mums savo krikščioniškąją ir bažnytinę tapatybę ir tinkamai išpildyti Jėzaus duotą misiją. Nauja virtuvės įranga ir laiptais praturtėję parapijos namai bus dar jaukesnė ir tinkamesnė vieta ir saviems susitikti, ir svečius priimti. Nepamirškime, kad turime tausoti, saugoti ir išlikti dėkingi už visa, ką gauname iš Dievo ir galime dalintis dosnia širdimi vieni su kitais.

*Malda sušildo dvasią,  
Atgyja siela, nebūty sustingusi.  
Pakyla mintys, nežinioj blokuotos, –  
Atranda kelią, sumaišty pradingusį,  
Ir jaučiasi jos išvaduotos.*

*Šešėliai galvas lenkia šviesai,  
Tik jos dėka jie gali būti.  
Melas užleidžia vietą tiesai,  
Tiesos dėka jis ima žūti.*

*Atgyja kūnas, pragare liepsnojęs,  
Regėjimas skaidrėja šviesoje,  
Prašyta erdvės įdienojus  
Ir skleidžia aromatą tiesoje.*

*Dievo palaima padeda pakilti  
Iš tamsumos ir nevilties,  
Pasvirę kryžiai ima vėl prabilti,  
Tikrumas ranką vėl išties.*

*Su meile ir tikėjimu keliuosi,  
Palikęs praeitį jos praeity.  
Dievo pagalbos visada tikiuosi,  
Nešioju Jį savojoj gyvasty.*

Donatas Gailiūnas

Upytės parapijoje sesuo Inga lanko ir susipažįsta su ten gyvenančiais žmonėmis. Išgirsta jų vardus, klausimus, abejones bei atsakymus į tai, kaip jie supranta Bažnyčią, kam ir kur ji jiems reikalinga. Bažnyčia – priklausymo Dievo vaikų šeimai vieta. Bažnyčia – susitikimo Dievo su žmonėmis ir žmogaus su žmogumi vieta. Bažnyčia, kur klausydami Dievo žodžio, maitindami Eucharistijos sakramentu, švęsdami savo tikėjimo slėpinius ir mokydami tikėjimo tiesų, keliaujame kartu link Dievo karalystės įsigalėjimo žemėje, o svarbiausia – mūsų širdyse. Atverkime širdis bažnytinei bendrystei, kurios pripildyti gebėsime įveikti susvetimėjimą, egoizmą, abejingumą ir vienišumą.

Bažnyčia yra ir Vadaktėliuose, ir Vadaktėlių parapija gali rinktis ir būti Vadaktėlių bažnyčioje. Gegužės 17 d. švęsime titulinius šv. Jono Nepomuko atlaidus. Jų metu Panevėžio vyskupas keliems jaunuoliams suteiks Sutvirtinimo sakramentą. Tai reiškia, kad parapijoje gyvenantys Dievo Dvasios veikimu taps tvirtesni ir žinos tikro tvirtumo šaltinį. O tvirtų žmonių – vyrų ir moterų, vaikų ir merginų, jaunų, mažų ir didelių – reikia ne tik Vadaktėlių parapijoje.

O stebuklingoji Krekenavos Dievo Motina – Malonių Versme, nuolankiai ištarusi angelui Gabrieliui savąjį „tebūnie“, išmokyk mus priimti ir vykdyti Tavo Sūnaus Jėzaus Kristaus mums geriausio ir tikriausio gyvenimo linkinčią valią.

Su Jumis maldoje ir tarnystėje,

*kun. Gediminas Janėnas*

## QUO VADIS, DOMINE?

### *Svajonė Lapiniauskiene*

Prasidėjus žiauriems pirmųjų krikščionių persekiojimams Romoje imperatoriaus Nerono laikais, šv. Simonas Petras – paties Viešpaties pavadintas Petru, t. y. „Uola“, ant kurios ir bus pastatyta gyvoji Jėzaus Bažnyčia (Mt 16, 18) – bandė pabėgti iš miesto. Kaip dažnai ir mes patys norime drąsiai įveikti visus sunkumus, tačiau kartais tereikia šiek tiek didesnio išbandymo, ir vėl neatsilaikome: išsigastame, pabėgame, krentame... Šventasis Petras buvo jau beveik už miesto, kai *Via Appia Antica* kelyje sutiko Jėzų Kristų, traukiantį priešinga kryptimi, t. y. į Romą. Atpažinęs Prisikėlusįjį apaštalas paklausė: „Quo vadis, Domine?“ („Kur eini, Viešpatie?“). O mes ar visada atpažįstame Jį, kai sutinkame savo gyvenimo kelyje, ar paklausiamo, ko Jam iš mūsų reikia? Į apaštalo klausimą Jėzus Kristus atsakė: „Jei tu palieki mano Bažnyčią, tai aš einu į Romą, kad būčiau antrą kartą nukryžiuotas.“ Šventasis susigėdo ir suprato, kad negali pabėgti nuo Dievo jam patikėtos misijos, grįžo atgal į miestą, kur buvo nukankintas ir nukryžiuotas žemyn galva, nes pats prašė savo budelių: jis nesąs vertas mirti taip pat, kaip mirė Viešpats.

Pabūti tame kelyje, o gal net susitikti su Dievu, prisiliesti prie pirmųjų krikščionių, kankinių ir šventųjų, gyvenimų, pasijusti visuotinės Bažnyčios dalimi – tokių troškimų vedini kartu su mūsų parapijos klebonu kunigu Gediminu išvykome į šventąjį Romos miestą. Nedidelė grupelė parapijos jaunimo, pasiryžusi įveikti visus piligrimystės sunkumus, buvo apdovanota kasdienine galimybe melstis, klausytis Dievo žodžio, maitintis Šventąja Eucharistija. Neįmanoma būtų trumpai papasakoti visko, ką pamatėme ir patyrėme. Tačiau, manau, būtina pasidalinti tuo, kas buvo svarbiausia. Septynios dienos Amžinajame mieste – tarsi septyni piligrimystės žingsniai.

**Pirmasis piligrimystės žingsnis.** Pirmoji diena, kaip ir visos kitos šioje kelionėje, prasidėjo rytine malda ir pusryčiais, kuriuos kasdien vieni kitiems patarnaudami ruošėme. Piligrimystės kelią pradėjome aplankydami Romos vyskupo, Šventojo Tėvo, katedrą – Šventojo Jono Laterane baziliką – visų pasaulio bažnyčių motiną, imperatoriaus Konstantino paliepimu pastatytą IV a. po Kristaus. Bazilikos apsidėje matėme baltą Popiežiaus krėslą, o presbiterijoje – po baldakimu esantį Popiežiaus altorių. Šiame krėslė sėdėti ir prie šio altoriaus šventąsias Mišias aukoti gali tik popiežius. Sėdėdamas krėslė jis paskelbia visai Bažnyčiai svarbias ir privalomas išpažinti tikėjimo tiesas. Kaip ir kiekvienoje didžiojoje Romos bazilikoje esančios vienos iš durų, taip ir šioje yra Šventosios durys, popiežiaus atidaromos tik Jubiliejinių metų Kūčių naktį ir vėl užmūrijamos po metų, Jubiliejiniams metams pasibaigus. Bazilikos šone – senovinė krikštykla, kurioje krikštijami pirmųjų amžių krikščionys panerdavo į Krikšto vandenį visu savo kūnu. Šalia Laterano aikštės yra Šventieji Laiptai – tai tie patys laiptai, ku-

riais Jėzus buvo vedamas pas Poncijų Pilotą į teismą ir kuriuos į Romą iš Jeruzalės parvežė krikščione tapusi imperatoriaus Konstantino motina Elena. Kaip ir kiti pilgrimai, visas dvidešimt aštuonias Šventųjų Laiptų pakopas užlipome atsiklaupę, Rožinio maldoje apmąstydami Jėzaus Kančios slėpinius. Vėliau apsilankėme Šventojo Kryžiaus iš Jeruzalės bazilikoje, kurioje yra saugomos Kryžiaus, ant kurio mirė mūsų Išganytojas, relikvijos ir lentelė su užrašu: „Jėzus Nazarietis, žydų karalius“ (Jn 19, 19). Kadangi buvo Gavėnios penktadienis, ėjome Kryžiaus kelią, meldėmės prie Nukryžiuotojo skulptūros, sukurtos pagal atspaudus Turino drobulėje.

**Antrasis piligrimystės žingsnis.** Antrąją piligriminės kelionės dieną paskyrėme svarbiausioms Švenčiausiosios Mergelės Marijos šventovėms: aplankėme Švenčiausiosios Marijos Angelų bažnyčią ir Didžiąją Švenčiausiosios Marijos baziliką. Ši bazilika dar yra vadinama Švenčiausiosios Marijos Snieginės vardu, nes buvo pradėta statyti po to, kai 352 metų rugpjūčio 4-osios naktį Dievo Motina pasirodė sapne bevaikai Romoje gyvenusiai sutuoktinių porai, meldusiai Švenčiausiosios Motinos nurodyti jų turtų paveldėtoją. Dievo Motina išreiškė norą, kad jos garbei būtų pastatyta bažnyčia toje vietoje, kurioje kitą rytą bus pasnigta. Tą naktį Marija, taip pat sapne, pasirodė ir popiežiui Liberijui bei perdavė jam tą patį norą. Kadangi kitą rytą sniegas ant Eskvilino kalvos Romoje, ir dargi vasarą, buvo tikras stebuklas, bevaikė sutuoktinių pora paaukojo pinigais bažnyčios statybai. Stebuklingo sniego atminimui rugpjūčio 5-ąją iškilmingų šventųjų Mišių metu nuo Dievo Motinos koplyčios kupolo barstomi baltų rožių žiedlapiai. Mūsų Krekenavos Švenčiausiosios Mergelės Marijos Ėmimo į dangų mažoji bazilika ypatingais dvasiniais saitais yra susieta su Didžiąja Švenčiausiosios Marijos bazilika Romoje ir yra pastarosios filija (dukterinė bažnyčia). Todėl mums buvo ypatinga malonė apsilankyti šioje šventovėje, pasimelsti prie seniausio žinomo Madonos su kūdikiu paveikslo, priskiriamo mažiausiai III amžiui, o, pagal kai kuriuos pasakojimus, gal net evangelistui Lukui, bei švęsti šventąsias Mišias bazilikos Šventojo Kryžiaus koplytėlėje.

**Trečiasis piligrimystės žingsnis.** Viešpaties dieną šventąsias Mišias šventėme Popiežiškojoje Lietuvių Šventojo Kazimiero kolegijoje Romoje. Daugiau nei prieš 60-metį įsteigta kolegija veikia iki šiol, į ją gyventi ir tęsti studijų atvyksta lietuviai kunigai. Kolegija didžiąja dalimi yra išlaikoma Amerikos lietuvių aukomis. Labai maloniai nustebino didžiulis susirinkusiųjų bendruomeniškumas: bendruomeninis giedojimas, Kristaus ramybės palinkėjimas tarpusavyje tarp vienas kitą visiškai nepažįstančių žmonių. Po šventųjų Mišių skubėjome į Šventojo Petro aikštę – didžiausią Romos aikštę, apjuostą dviejų dalių iškilminga kolonada su 140 Berninio ir jo mokyklos

mokinių sukurtų šventųjų skulptūrų. Drauge su tūkstančiais kitų piligrimų iš įvairių pasaulio šalių sulaukėme tradicinio sekmadieninio popiežiaus Pranciškaus palaiminimo iš jo buto lango ir džiugaus palinkėjimo skanių pietų. Tai ir padarėme: pasimeldę ir susėdę šalia vieno iš aikštėje esančių fontanų, maloniai šildančios pavasario saulutės atokaitoje, suvalgėme savo įprastinius piligriminius pietus.

**Ketvirtasis piligrimystės žingsnis.** Tai buvo tikros piligrimystės diena. Virš Romos miesto besibūriuojantys debesys žadėjo lietu. Bet tai neatbaidė mūsų nuo pasiryžimo nukeliauti į pirmųjų krikščionių gyvenimo ir jų ištikimo pasitikėjimo Jėzumi Kristumi laikus. Pirmiausiai apsilankėme Šventojo Pauliaus už sienos bazilikoje, pastatytoje už III a. po Kristaus buvusių gynybinių Romos miesto sienų. Tai – viena gražiausių šio miesto bazilikų. Meniški portikai supa vidinį bazilikos kiemėlį, kurio centre tarp vasarą žydinčių rožių iškyla didinga šventojo statula. Archeologiniai kasinėjimai patvirtino, kad bazilikos pagrindinis altorius buvo pastatytas virš „Tautų apaštalo“ palaidojimo vietos. Jaudinanti yra šio šventojo atsivertimo istorija, parodanti ką ir koku būdu Jėzus gali pašaukti tapti Jo mokiniu. Būsimasis šventasis, vardu Saulius, nepriklausė pirmiesiems Jėzaus mokiniams. Priešingai, jis buvo uolus fariziejus, persekiojęs krikščionis. Tačiau kelyje į Damaską apakintas dangaus šviesos ir perkeistas išgirsto Viešpaties balso tapo krikščionimi (Apd 9, 1–22), drąsiai skelbusiu Evangeliją įvairiose Azijos ir Europos vietovėse. Apie 60-uosius metus po Kristaus Paulius buvo suimtas, kalintas žiauriausiuose to meto Romos kalėjimuose ir vėliau nukirsdintas Laurencijaus kelyje Trijų šaltinių vietoje. Po to pėsčiomis patraukėme daugiau kaip du tūkstantmečius menančiu *Via Appia Antica* kelio grindiniu į Šventojo Sebastiano katakombas. Katakombos – tai ilgi požeminiai labirintai, jungiantys minkštame tufo akmenyje iškastas laidojimo angas. Iškasamo tufo luitai, susilietę su oru, sukietėdavo ir virsdavo puikia statybine medžiaga. Spėjama, kad bendras katakombų ilgis po Romos miestu gali siekti daugiau kaip 800 kilometrų. Šventojo Sebastiano katakombas sudaro maždaug 11 kilometrų ilgio



Daugiau nuotraukų [www.krekenavosbazilika.lt](http://www.krekenavosbazilika.lt)

požeminiai tuneliai. Mums buvo leista nusileisti iki antrojo požeminio katakombų aukšto, nes kiti du, esantys dar giliau, yra nepritaikyti turistų lankymuisi. Delnais ir širdimis prisilietėme prie tų vietų, kuriose persekiojami pirmųjų amžių krikščionys ne tik laidojo mirusiuosius, bet ir meldėsi savo bendruomenių slaptuose susibūrimuose, visas šio gyvenimo kančias paaukodami vardan amžinybės su Jėzumi. Krikščionių buvimo katakombose pėdsakus liudija ir iki šiandienos išlikę mūsų tikėjimui būdingi simboliai: žuvų, besimeldžiančių su iškeltomis rankomis žmonių, kryžių raižiniai katakombų sienose bei laidojimo angų uždengimo plokštės.

**Penktasis piligrimystės žingsnis.** Kai jau atrodė, kad viskas, kas svarbiausia, yra patirta, siaurutėmis senamiesčio gatvelėmis, aplankydami kelyje pamatytas bazilikas, meldamiesi prie šventųjų ir kankinių kapų, klausydami kunigo Gedimino pasakojimų, keliavome per įspūdingiausias Romos turistui vietas: Ispanijos laiptai ir aikštė, Kapucinų bažnyčios kriptoje įsikūręs kaulų muziejus, paminklas Viktorijui Emanueliui II ir Amžinoji ugnis Venecijos aikštėje, žvilgsnis į Romos Forumą nuo Palatino kalvos, Navonos aikštė, Panteonas, Švento angelo pilis ir tiltas į ją, Trevi fontanas (deja, restauruojamas)... Didžiulio miesto didžiulės, tačiau vis tiek turistų perpildytos aikštės; prekyba šventas vietas menančiais dalykais ir įkyrūs siūlymai pirkti įvairius mažmožius; auksu dekoruotos bazilikos, šalia kurių – elgetos, meldžiančios išmaldos... Ir vėl dovana – šventosios Mišios Šventosios Kotrynos Sienietės bazilikos koplytėlėje. Atokvėpis tylioje maldoje ir ramybėje. Vakarop, užklydę į 150 skonių itališkų ledų ledainę, vėl gardžiavomės burnoje tiesiog tirpstančiais, o kartu net suteikiančiais atgaivos tradiciniais *gelato*.

**Šeštasis piligrimystės žingsnis.** Išaušo kovo 4-oji – Lietuvos globėjo Šventojo Kazimiero diena. Ankstyvą rytmetį išskubėjome į popiežiaus Pranciškaus audienciją. Pasiekę Šventojo Petro aikštę, atsisėdome mums skirtose vietose. Maldoje ir džiugiame susikaupime laukėme pasirodančio Šventojo Tėvo – nuolankiai ir su didžiu paprastumu priimančio savąją tarnystę, nebijančio nuolat rūpintis esančiais visuomenės paribiuose... Popiežius Pranciškus savo katechezėje kalbėjo apie senelius. Medicinos pažangos dėka pailgėjo žmogaus gyvenimas, todėl daugėja senų žmonių. Pelną pripažįstanti visuomenė skelbia, kad seni žmonės – tai tik našta. Jie nieko negamina, o jų išlaikymas brangiai kainuoja. Taip elgdamiesi pasmerkiame senus žmones būti nereikalingais ir apleistais. Mirtina nuodėmė yra nesirūpinti savo senais tėvais. Kur yra negerbiami seni žmonės, ten ir jaunimas neturi ateities... Simboliška, kad šventąsias Mišias šventėme šio mėnesio Šventosios Pranciškos Romietės bazilikos mažytėje koplytėlėje, aplankėme labai gerbiamos šventosios, moterų ir Romos globėjos, palaikus, esančius kriptoje po pagrindiniu bazilikos altoriumi. Dvasinė bendrystė su šventaisiais lydėjo mus ir

tađien, ir visos kelionės Romoje metu... Paskutinė itališka vakarienė jaučioje šeimyninėje kavinukėje, skanaujant *tortellini*, *carbonara*, *lasagna*, *tiramisu* ir kitus tradicinius jų virtuvės valgius. Paskutinė bendra vakarinė malda ir pasiryžimai ateities piligrimystei.

**Septintasis piligrimystės žingsnis.** Septintoji mūsų piligriminės kelionės diena įkyriu lietuvišku lietumi priminė, kad mūsų laukia ne toks jau trumpas kelias namo. Kiekviena piligriminė kelionė palieka pėdsaką joje dalyvavusio širdyje, nors kai kada ne iš

karto aišku, kur nuves jos metu pradėtas eiti kelias. Pakilus virš Šventąjį miestą apklojusią debesų, dar galėjome pasigrožėti paskutiniais kažkur už tolumoje plytinčio horizonto besileidžiančios saulės spinduliais. Liko viena išmokta pamoka: grįžtant namo užgimusi mintis, kad visas mūsų Viešpaties gyvenimas žemėje buvo ta tikroji piligrimystė, prasidėjusi Jam dar negimusiam, Jo Švenčiausios Motinos iščiose, keliaujant į Betliejų ir pasibaigusi Kryžiaus aukoje ant Golgotos kalno.

## Įkvėpti kuo daugiau žmonių tikėjimo kelionei

*Daiva Adamkevičienė, Pastoracinės tarybos sekretorė*

Kovo 8 d., III gavėnios sekmadienį, po šv. Mišių parapijos namuose vyko susitikimas, skirtas diskusijai, kuri padėtų suformuluoti parapijos misiją. Džiugu, kad į kvietimą atsiliepė ne tik pastoracinės tarybos nariai, bet ir kiti parapijiečiai, kurie neabejingi savo parapijos dabarčiai ir ateičiai.

Diskusijos moderatorė Aušra pasiūlė veiklą pradėti giesme, kuri nors ir neilga, bet nuoširdi, prasminga, tikra. Po jos visi kibome į darbą. Vyravo įvairūs veiklos metodai. Grupelėse atsakinėjome į klausimus, po to atsakymus pristatėme visai auditorijai. Mūsų darbą vaizdžiai apibendrino klebonas kun. Gediminas.

Antroji susitikimo dalis iš diskusijos dalyvių pareikalavo atviro ir drąsaus nuoširdumo, nes teko kiekvienam individualiai atsakyti į konkrečius klausimus, susijusius su Bažnyčia ir parapija. Po to, pasitarus su grupelės nariais, reikėjo užrašyti apibendrintą suvokimą apie Bažnyčios ir parapijos svarbą mūsų gyvenimuose.

Diskusija tikrai nepailgo ir nepabodo, joje visi buvome aktyvūs, laisvi, o tai ir buvo svarbiausia.

Suprasdami, kad prisilietėme prie esminių ir nelengvų klausimų, nutarėme, jog yra reikalinga, kad tokie susitikimai-diskusijos parapijiečius suburtų dar ne vieną sykį. Norisi, kad mūsų parapijos misija būtų



nuoširdžiai išgyventa, tikra, svarbi ir naudinga.

„Tai, ką daro Bažnyčia, turėtų būti daroma vienybėje su Kristumi. Kitaip ji nebus Kristaus Sužadėtinė, nebus ta, kuri seka Kristumi ir pilnai gyvena Jo misija. Bažnyčios misija yra Kristaus misija. Ji apima visą Bažnyčios Tradiciją. Kristaus misija tęsiasi Bažnyčioje ir įgauna vis naujų jėgų, naujos gyvybės. Bažnyčiai būdinga tai, kad ji neturi savo misijos – ji vykdo Kristaus misiją, kuri tęsiasi laike ir erdvėje. Tai misija, pasiekusi mus per Dievo Žodį.“ – taip yra kalbėjęs popiežius šv. Jonas Paulius II. Tuo dabar norime gyventi ir mes.

Manau, diskusijos dalyvių darna, drąsa, pasitikėjimas Dievu, ištikimybė Jam ir Švč. Mergelei Marijai, Jos dvasiniam palikimui, padės sukurti mūsų parapijos misiją, kuri įkvėps kuo daugiau žmonių tikėjimo kelionei.

Ištrauka iš *Michael White ir Tom Corcoran* knygos „**Katalikiškos parapijos istorija. ATSTATYK: tikinčiųjų pažadinimas, prarastųjų paieška, pastangos, kad Bažnyčia būtų reikšminga**“

..... Knygos pradžia ankstesniuose laikraštėlio numeriuose .....

Mes laukėme kokio nors atsako, bet nesulaukėme jokio. Atrodė, kad mūsų žinia pasiekė kurčias ausis. Vertindami vėliau, supratome, kad dalis žmonių nesuprato, dar didesnei daliai (bent jau tuo metu) tai visiškai nerūpėjo, o buvo ir tokių, kurie manė, kad mes taip kalbėjome tiesiog kad kalbėtume, bet ne dėl to, kad rimtai taip galvojome. Ir, žinoma, dar buvo tokia žmonių grupė, kurią būtų galima apibūdinti sakiniu: „Mes čia buvome prieš jums atsirandant, ir dar ilgai būsime jums išvykus“. Judėdami pirmyn neišvengiamai turėjome susidurti su kiekviena iš šių grupių.

Konfliktas kildavo ne tada, kai mes ką nors *sakydavome*, bet kai pradėdavome ką nors *daryti*. Tai, ką mes darėme, buvo Bažnyčios kūrimas tiems, kurių dar nebuvo, ir kvietimas augti bei keistis tiems, kurie jau *buvo* joje. Ir tai, ką mes darėme, sukeldavo konfliktą. Kaskart, kai su savo programa pajudėdavome pirmyn, buvome absoliučiai tikri, kad neišvengiamai susilauksime kritikos ir puolimo.

### KOVOS TAISYKLĖS

Išvardinsime keletą taktikų, kurias savo kare prieš mus naudojo nepatenkinti reiklūs vartotojai:

- **Netiesioginis puolimas.** Pasireiškė apkalbomis ir šmeižtu, dažnai lydymais pasyviai agresyvaus pasipriešinimo. Ir tai buvo daug labiau paplitę ir daug nuodingiau, negu mes tuo metu įsivaizdavome.
- **Tiesioginis puolimas.** Dažniausiai vykdavo iš karto po Mišių bažnyčios gale, ir tai buvo sąžiningiausia skundimosi forma, tačiau dažniausiai perpildyta emocijų ir todėl retai aiški ar naudinga.
- **Elektroninis paštas.** Ši puolimo taktika, artimai susijusi su tiesioginiu užgauliojimu, nes taip pat pagrįsta emocijomis, dažniausiai buvo dar iracionalesnė ir todėl dar mažiau naudinga.
- **Laiškai.** Viena iš mūsų aksiomų yra tokia: *atvir-laiškiai* yra gerai, *laiškai* yra blogai. Jeigu kas nors ėmėsi parašyti laišką, devynis kartus iš dešimties tai bus skundas. Skundo laiškai, nepriklausomai nuo to, kam skirti, dažniausiai rašomi pagal tą patį šabloną:
  - 1) Rašytojas prisistato („Šiai parapijai aš priklausau jau keturiasdešimt metų!“),
  - 2) Autorius pristato savo svarstomą problemą,
  - 3) Autorius pristato visas *kitas* problemas, kokias tik gali sugalvoti ir prikabinti prie pirminės svarstomos problemos, tarsi norėdamas parodyti kažkokią problemų seką, kurią jis dabar atpažino ir išviešina,
  - 4) Autorius pristato savo galutinį tvirtinimą, kad „visi kiti“ jaučia lygiai tą patį, tačiau tik jis vienas yra užtektinai drąsus apie tai prabilti, ir tokiu būdu iškelia savo skundą į nesavanaudiškų ir drąsių poelgių lygmenį.
 Dažniausiai sulaukdavome anoniminių laiškų.
- **Laiškų rašymo akcija.** Kas nors imasi organizuoti kitus rašyti apie jų svarstomą problemą taip, kad iš *tiesų* atrodytų, jog „visi kiti“ jaučiasi lygiai taip pat.
- **Grasinimas.** Dažniausiai ši puolimo forma buvo grasinimas nutraukti pinigų aukojimą arba išsibraukti iš parapijos narių.
- **Gąsdinimas advokatais.** Du kartus nepatenkinti vartotojai paminėjo galimybę kreiptis į advokatus, kurie teisiškai įvertintų situaciją. Abiem atvejais tie teisininkai buvo jų giminaičiai ir nebūtinai ruošėsi ką nors daryti, tačiau gąsdinimui tiko... ir iš tiesų buvo baisu.
- **Skundas vyskupijai.** Visi anksčiau paminėti būdai galėjo būti palydėti skundo vyskupijai, bet dažniausiai kovų veteranai iš karto mus apeidavo ir skųsdavosi tiesiogiai vyskupijai. Toks būdas turi keletą pranašumų: pastato mus į vietą, garantuoja atsakymą iš aukštesnio lygmens, sukelia mums akivaizdų nepatogumą, be to, tai tampa jau nebe „parapijos“, bet „vyskupijos problema“.

Tai kuo gi jie skundėsi? Iššūkiu ir pokyčiu. Mišių laiko pokyčiais; savaitgalių tvarkaraščio pokyčiais; pokyčiais giedojime; presbiterijos apšvietimo pokyčiais; savaitgalio žinios akcento ir turinio pokyčiais; pokyčiais bet kame, kas lietė juos ir vertė keisti savo įpročius; pokyčiais, kurie neturėjo nieko

bendro su jais ir netgi nebuvo jų reikalas.

Bažnyčios gyvenimo pokyčiai buvo nelaukiami ir daugelio parapijiečių suprantami kaip pavojingi. Tačiau už visų šių pokyčių slėpėsi vienas pats didžiausias – pokytis bažnyčios kultūroje, kurį mes darėme „klibindami“ bažnytinius žmones ir ieškodami nebažnytinių. Labiau nei bet kuris kitas, šis ir buvo tas pokytis, kuris labiausiai erzino mūsų bažnytinius žmones.

Žinoma, skundai būdavo skirtingai įpakuoti. Mes buvome kaltinami aplaidumu, nekompetencija, piktavališkumu. Galimi kanonų teisės pažeidimai, nepagarba sakramentams, nesiskaitymas su liturginėmis taisyklėmis ir rubricėmis dažnai buvo cituojami. Charakterio klausimas taip pat buvo iškeltas. Tikriausiai daugeliui besiskundžiančiųjų iš tiesų nelabai rūpėjo tie dalykai, dėl kurių jie priekaištavo (net jeigu jie ir būtų buvę tiesa). Jų pagrindinis skundas buvo vienas ir tas pats. Jie buvo reiklūs vartotojai, kurių norai nebebuvo pildomi. Savo knygoje „Nuo ūkvedybos prie misijos“ kunigas Robert Rivers rašo: „Parapijos perorganizavimas evangelizacijai – perėjimas nuo ūkvedybos prie misijos įgyvendinimo – reikalauja sistemingo pokyčio tame, kaip parapija veikia. Jeigu parapijos vadovybė nėra pajėgi efektyviai įgyvendinti šį pokytį, parapijai nepasiseks išpildyti evangelizacinės Bažnyčios misijos. Dar daugiau, tapimas misionieriška parapija paliečia visus jos narius. Visi turi pasikeisti.“

Perkelti mūsų dėmesį nuo ūkvedybos prie misijos buvo iššūkis ir vadovavimui, ir valdymui. Kitais žodžiais tariant, iššūkis buvo nustatyti kryptį ir siekti, kad ta kryptimi judėtų kaip įmanoma daugiau žmonių, bet taip pat ir prižiūrėti tą pokytį. Mums neblogai sekėsi su misijos ir krypties nustatymu, bet negalėtumėme pasakyti, kad sekėsi su jų įgyvendinimu. Tikrai nenumatėme visų sunkumų, su kuriais teko susidurti, ir kiekvieną kartą likdavome nustebę, kai laikui bėgant jie vėl ir vėl iškildavo. Vienas iš mūsų komandos narių mūsų raštinę pavadino „bunkeriu“.

Būdami sąžiningi turime pasakyti, kad dalis kritikos buvo tikrai nuoširdi, ir netgi naudinga. Dalies tos kritikos mes tikrai nusipelnėme, net jeigu tuo metu to ir nesupratome. Proceso metu buvo nemažai vietų, kur mes tikrai „susimovėme“, ir žmonės turėjo teisę mumis skųstis.

Bet dažniausiai ta kritika buvo tiesiog nepamatuota ir skaudinanti, o kartais netgi kupina neapykantos. Stebėjomės kai kurių puolimų pagiežingumu, kaip kad pravardžiavimasis, pletkai, pribloškiantis šmeižtas. Pateikiame keletą skaudžių pamokų, kurias išmokome:

- Ganytojo savybėmis apdovanoti vadovai geriau padėtų žmonėms pereiti šiuos pokyčius ir gebėtų padaryti juos ne tokius skausmingus.
- Emociškai brandūs vadovai iškilusius sunkumus priimtų ne taip asmeniškai.
- Dvasiškai brandūs vadovai iš anksto numatytų konfliktą, nes Jėzus sakė savo sekėjams jo tikėtis.

Mes neatitikome nė vienos iš šių savybių, bet vis tiek judėjome pirmyn. Ilgainiui supratome, kad neįmanoma atsakyti į kiekvieną laišką, o anoniminius laiškus nustojome skaityti. Nebesileisdavome į kiekvieną ginčą, nesiekėme atversti visų kritikų ir laimėti visų mūšių. Negalėjome ir nebūtume to galėję bet koku atveju. Nustojome organizuoti parapijiečių susitikimus, rinkti pasiūlymus ar organizuoti apklausas. Jos nepadėdavo, tik sukeldavo žmonėms emocijas ir skatindavo kovoti su mumis.

Beveik visi įsitraukę į mūsų ilgainiui paliko parapiją. Dažnai tai ir buvo tie žmonės, kurie turėjo palikti. Bet kartais palikdavo ir draugai. Jie pasitraukdavo ne dėl to, kad protestavo, bet todėl, kad buvo jau pavargę nuo viso to konflikto, į kurį jautėsi įtraukti. Draugų pasitraukimai būdavo skaudžiausi ir mes jų gedėdavome. Bet taip pat buvo ir kiti, kurių išėjimas leisdavo ramiau atsikvėpti žinant, kad tai reiškia viena kova mažiau.

Negalvokite, kad mes taip lengvai išgyvenome skausmą, kurį patirdavo draugai ir priešai šiame perėjimo laikotarpyje. Apgailestaujame, kad tai turėjo atsitikti, bet taip pat esame įsitikinę, kad iš tiesų tai turėjo atsitikti. Negalima pakeisti kultūros be konflikto.

## STATUS QUO IR DIEVO VALIA

Religija nėra tikėjimas. Tai kultūrinė sistema, kuri surenka tikėjimą bei įsitikinimus ir tuomet siekia išsaugoti bei palaikyti juos. Ir, kaip bet kuri kita kultūrinė sistema, priešinasi pokyčiams. Žmonės toje sistemoje turi tai, ko jie nori, ar bent jau turi *kažką*, ko jie nori, ir tam tikrame lygmenyje sistema jiems veikia, net jeigu ji ir neveikia. Žmonės mano, kad tai, ką jie turi, tikriausiai yra geriau negu ta rizika ir baimė, kuri ateina su pokyčiu.

Be to, jie dažnai neskiria tikėjimo nuo religijos, todėl bet koks pokytis religinėje kultūroje jiems gali atrodyti kaip grėsmė jų tikėjimui. Status quo sumaišomas su Dievo valia. Bandymas ką nors keisti bažnytniame pasaulyje sutapatinamas su bandymu keisti Dievą! Puolimai, kuriuos mes patyrėme, buvo kartais tokie pikti, nes žmonės manė, kad jie gina savo tikėjimą... kai iš tiesų jie gynė savo religijos kultūrą.

**Kun. Michael:** *Buvo tiek daug konflikto ir jis tapo toks kandus ir užsitęsęs, kad man galiausiai teko griebtis terapijos. Pirmame susitikime peržvelgėme tam tikrus specifinius nusiskundimus ir terapeutas manęs paklausė: „Ar tu tikrai sakei, kad parapijos augimas*

*galimas ir per narių praradimą, ir per pasipildymą?“* „Taip, aš sakiau. Ir deja, taip ir yra.“

## TIKRASIS KARAS

Nenorime per daug dramatiuoti savo patirties ir nenorime demonizuoti opozicijos. Tačiau yra ir kita tikrovė, kuri čia veikia ir kurios negalima ignoruoti. Tai dvasinė kova. Velnias yra realus, ir jis tikrai yra mūsų priešas. Šventasis Raštas sako:

*Būkite blaivūs, budėkite! Jūsų priešas velnias kaip riaumojantis liūtas slankioja aplinkui, tykodamas ką praryti. (1 Pt 5, 8)*

Šėtonas yra vienas svarbiausių veikėjų Evangelijose, nuolat veikiantis prieš Jėzų ir keliantis Jam visokias problemas. Taip pat buvo ankstyvojoje Bažnyčioje, ir jie tai žinojo. Jie suprato savo situacijos tikroviškumą:

*Apsiginkluokite visais Dievo ginklais, kad galėtumėte išsilaikyti prieš velnio klastas. Mes grumiamės ne su krauju ir kūnu, bet su kunigaikštystėmis, valdžiomis, šių tamsybių pasaulio valdovais ir dvasinėmis blogio jėgomis dangaus aukštumose. (Ef 6, 11–12)*

Kristaus Bažnyčia yra pati galingiausia jėga planetoje ir Jėzus jau pažadėjo, kad blogis ir visos jo kariuomenės negalės jos įveikti. Bet jie bandys. O tai žinoti, tikėti ir tam ruoštis yra naudinga pagalba, padėsianti tinkamai apsiginkluoti mūsų, kuris jūsų laukia.

Jeigu imsitės Dievo mokinių ruošimo veiklos, jus dėl to puls. Puolimai pasireikš pačiais įvairiausiai pavidalais, jie skirti jus sutrikdyti, atimti jums drąsą, demoralizuoti, atkalbėti jus nuo šio tikslo. Bet privalote suprasti, kad šios atakos iš tiesų ateina iš Piktojo.

Tai dvasinė kova. Ji neturi būti neigiama ar ignoruojama, bet jos nereikia ir bijoti. Iš tiesų ši kova gali būti patvirtinimas, kad esate teisingame kelyje. Kovokite šitą kovą klūpodami, ir jūs laimėsite.

*Ir užvirė danguje kova. Mykolas ir jo angelai kovojo su slibinu. Ir kovėsi slibinas ir jo angelai, bet jie pralaimėjo, ir nebeliko jiems vietos danguje. (Apr 12, 7–8)*



..... Tęsinys kitame numeryje .....

## 2015 metų vasario mėnesio Krekenavos, Upytės ir Vadaktėlių parapijų pajamos

Rinkliavos	Krekenavos, €	Upytės, €	Vadaktėlių, €
Sekmadienio rinkliava (02-01)	179,-	63,-	-
Sekmadienio rinkliava (02-08)	152,-	86,-	-
Sekmadienio (Krekenavoje – atlaidų) rinkliava (02-15)	366,-	-	-
Sekmadienio rinkliava (02-22)	258,-	120,-	45,-



Kviečiame visus Panevėžio vyskupijos Marijos legiono narius bei kitus maldininkus į  
**ACIES šventę Krekenavos bazilikoje kovo 25 d.**

*Programa: 11.30 val. – rožinio malda, 12.00 val. – šv. Mišios, 13.00 val. – susitikimas-agapė.*

## Atsiliepti į Kristaus kvietimą

*Aldona Juozapaitienė, Krekenavos Marijos legiono prezidiumo pirmininkė*

Kristus sakė savo mokiniams: „Eikite ir padarykite mano mokiniams visų tautų žmones“ (Mt 28, 19). Marijos legiono nariai stengiasi paklusti Kristaus mokymui, neša visiems Gerąją Naujieną kiekvieną dieną meldamiesi ir atlikdami įvairius darbus, kurie taip reikalingi dvasiniam gyvenimui.

Marijos legionas yra tarptautinė katalikų pasauliečių draugija, įkurta 1921 m. Dubline, Airijoje. Lietuvoje Marijos legionas susikūrė 1992 m. Jam priklauso apie septyni šimtai aktyviųjų narių ir apie septyniolika tūkstančių maldos pagalbininkų. Panevėžio vyskupijos Marijos legiono kurija, gavusi „Malonių Tarpininkės“ vardą, įsteigta 1998 m. Mūsų vyskupijoje veikia 10 Marijos legiono prezidiumų. Anksčiausiai susikūręs Pasvalio Šv. Jono Krikštytojo parapijos prezidiumas „Krikščionių pagalba“ veikia nuo 1994 metų. Krekenavos parapijos prezidiumas „Malonių versmė“ yra pats jauniausias, skaičiuojantis tik trečius metus. Be minėtųjų, Panevėžio vyskupijoje dar veikia šie prezidiumai: „Motina Meilingoji“ (Biržų Šv. Jono Krikštytojo parapija), „Karalienė Taikos“ (Kupiškio Kristaus Žengimo į dangų parapija), „Motina Sutvėrėjo“ (Subačiaus Šv. Pranciškaus Asyžiečio parapija), „Motina Bažnyčios“ (Rokiškio Šv. apaštalo evangelisto Mato parapija), „Nekalto Prsidėjimo“ (Anykščių Šv. apaštalo evangelisto Mato parapija), „Nuliūdusiųjų Paguoda“ (Utenos Kristaus Žengimo į dangų parapija), „Motina Švenčiausioji“ (Panevėžio Šv. apaštalo Petro ir Povilo parapija), ir „Gailestingoji Motina“ (Panevėžio Švč. Trejybės bažnyčia). Viltinai laukiame, kada ir Zarasai turės savo Marijos legiono prezidiumą.

Marijos legiono prezidiumų nariai atlieka svarbius darbus įvairiose katalikiško gyvenimo srityse, dirbdami su abejojančiais, atšalusiais, netikinčiais žmonėmis. Ne visiems vienodai sekasi apaštalavimo darbai, evangelizavimas ar dvasinė parama. Prezidiumų veikla taip pat priklauso nuo dvasinio vado paramos, prezidiumo pirmininko veiklumo ir

aktyviųjų narių ryžto. Legionieriai, Švč. Mergelės Marijos padedami, gali būti ir būna aktyvūs parapijų pagalbininkai, jeigu bandoma kalbėtis ir susikalbėti. Jauniausiems, krekenaviečiams, daug padeda dvasios vadas klebonas kun. Gediminas, todėl čia gimsta įvairios naujovės. Tik labai gaila, kad maža yra norinčių įsijungti į šią veiklą, daugelis save vadinančių praktikuojančiais katalikais vis dėlto linkę vengti įsipareigojimo, nes nieko nedaryti yra lengviau...

Aktyviai dirba Kupiškio, Pasvalio, Subačiaus, Rokiškio ir kiti legionai. Sielovadinio darbo specifika tokia, kad jo rezultatai dažnai nematomi, nes liečia sielų gelbėjimą. Tai ilgas ir sunkus darbas. Bendravimas su žmonėmis reikalauja patiems gerai išmanyti tikėjimo tiesas, gilinti savo santykį su Dievu, studijuoti Šventąjį Raštą, taip pat sekėti ir aktyviai dalyvauti parapijos gyvenime, turėti ir nuolat įgyti vis naujų religinės tematikos žinių, ir net būti šiek tiek psichologais. Apaštalaujant, t. y. lankant parapijiečius, nuolat bendraujant su jais, tenka sutikti labai įvairių charakterių, skirtingo išsilavinimo ir bendravimo manierų žmonių, su savo nuotaikomis, įsitikinimais ir nusiteikimu. Atsiliepdami į Kristaus kvietimą, dar ir dar kartą priminkime sau, kad turime veikti kantriai, pirmiausia pradėdami nuo savęs.

Svarbu nesustoti, nuolat mokytis ir tobulėti, dairytis plačiau. Būtų prasmingas glaudesnis bendravimas su vyriausiąja legionų taryba Kaune. Norėtusi pasisemti naujų žinių, gauti literatūros apie Marijos legionų veiklą tarptautiniu mastu, dažniau susitikti ir dalintis patirtimi su kitų vyskupijų legionais. Tikimės, kad bendra malda ACIES šventėje Krekenavoje sustiprins mūsų pasiryžimą drauge stoti į kovą su blogiu ir padės nepalūžti įgyvendinant Dievo Motinos mums patikėtus siekius.



## Didžiosios savaitės pamaldų laikas

Kovo 29 d. – **Viešpaties Kančios (Verbų) sekmadienis.** Šv. Mišios Upytėje – 10 val., Krekenavoje – 12 val.

Balandžio 2 d. – **Didysis Ketvirtadienis.** Paskutinės vakarienės šv. Mišios bazilikoje – 18 val.

Balandžio 3 d. – **Didysis Penktadienis.** Kristaus Kančios pamaldos bazilikoje – 18 val.

Balandžio 4 d. – **Didysis Šeštadienis.** Velyknakčio vigilija bazilikoje – 21 val.

Balandžio 5 d. – **Kristaus Prisikėlimo iškilmė – Šv. Velykos.** Prisikėlimo šv. Mišios ir procesija Krekenavoje – 8 val., Upytėje – 10 val., Vadaktėliuose – 12 val.



## PAMALDŲ LAIKAS

### Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų bazilikoje

Sekmadieniais, šeštadieniais 12 val.

Atlaidų 15-omis mėn. dienomis 10, 12 val.

Antradieniais–ketvirtadieniais 8 val.

Penktadieniais 12 ir 17 val. (jaunimo šv. Mišios)

### Upytės Šv. Karolio Boromiejaus bažnyčioje

Sekmadieniais 10 val.

### Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko bažnyčioje

Kovo 22 d. 14 val., balandžio 5 d. 12 val.

### Krekenavos slaugos ligoninėje

Balandžio 1 d. 15 val.



Švenčiausiojo Sakramento adoracija Bazilikoje  
pirmąjį mėn. sekmadienį 9–12 val.  
atlaidų 15-ą mėn. dieną 11–12 val.

*Ateikite, pažarbinsime Viešpatį!*

Trečiadieniais 18 val. parapijos namuose  
vyksta **Šventojo Rašto studijos**.  
Kviečiame į gilesnį Dievo žodžio pažinimą!



Sudėtine intencija šv. Mišios už mirusiuosius  
aukojamos pirmąjį mėn. ketvirtadienį 8 val. (aukų  
dėžutė dešinėje pusėje prie Jėzaus Širdies statulos).

Penktadieniais po 12 val. šv. Mišių parapijos namuose  
renkasi **Senjorų klubas**. Kviečiame prisijungti!

**Marijos legiono narių susirinkimai vyksta**  
šeštadieniais po 12 val. šv. Mišių. Kviečiame dalyvauti.

## Parama, kuri Jums nekainuoja

2 % GPM skirti parapijai galite užpildę formą:

☞ raštu bazilikos gale arba raštinėje, Upytėje kreiptis į  
s. Inga, Vadaktėliuose – į Kęstutį Lapiniauską (su savimi  
turėkite asmens dokumentą),

☞ internetu (nuoroda [www.krekenavosbazilika.lt](http://www.krekenavosbazilika.lt)), tam  
reikalingas parapijos juridinio asmens kodas:

☞ Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko parapija – 191262198

☞ Upytės Šv. Karolio Boromiejaus parapija – 191261858

☞ Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų parapija –  
191260418

## 2015 M. VASARĮ SUSITUOKUSIEJI

### Krekenavos parapijoje

Mantas Butkus ir  
Raminta Kupstaitė

*Sveikiname!*



## KONTAKTAI

**Klebonas-ректорius** kun. Gediminas Jankūnas

### Klebonijos raštinė

Bažnyčios g. 18, Krekenava, 38306 Panevėžio r. sav.

tel.: +370 620 20989, (45) 59 32 58

[www.krekenavosbazilika.lt](http://www.krekenavosbazilika.lt)

el. paštas: [krekenavosbazilika@gmail.com](mailto:krekenavosbazilika@gmail.com)

sąsk. nr. LT457300010002378753

įm. kodas 191260418

### Raštinės darbo valandos

I ir VII nedirba

II–VI 9–15 val.

### Parapijos referentė ir vargonininkė

Rita Juozėnaitė, tel. +370 656 39249

### Krekenavos parapijos zakristijonas

Algirdas Pogužinskas, tel. +370 620 66136

### Krekenavos parapijos religinio ugdymo vadovė

katechetė Svajonė Lapiniauskienė, tel. +370 615 53708

### Krekenavos Caritas vadovė, „Vilties“ salės administratorė

Akvelina Pogužinskienė, tel. +370 611 88035

### Krekenavos parapijos ūkvedys

Kęstutis Lapiniauskas, tel. +370 622 10859

### Krekenavos M. Antanaičio gimnazijos Aušrinės

### draugovės „Skautų“ vadovė

mokytoja Ilona Dauderienė, tel. +370 616 05313

### Marijos Legiono Prezidiumo pirmininkė

Aldona Juozapaitienė, tel. +370 616 05378

### Upytės parapijos sielovados pagalbininkė

s. Inga Margevičiūtė, tel. +370 683 95325

### Upytės parapijos vargonininkė

Pranutė Adomaitienė, tel. (8 45) 570 616

### Upytės parapijos zakristijonas

Juozas Jakubonis, tel. (8 45) 555 537

### Upytės Caritas vadovė, šarvojimo salės administratorė

Janina Bagdanskienė, tel. +370 657 72094

### Vadaktėlių zakristijonas

Kęstutis Lapiniauskas, tel. +370 622 10859

### Ekstraordinariniai Komunijos dalintojai

*Bazilikoje:* Kęstutis Lapiniauskas

*Nešti pas ligonius:* Ramutė Valikonienė, Angelė Pranaitytė

*Upytės bažnyčioje:* Tadas Grybas

## Informacija piligrimams.

Dėl apsilankymų bazilikoje prašome susitarti iš  
anksto paskambinus į klebonijos raštinę.

## 2015 M. VASARĮ IŠKELIAVUSIEJI Į AMŽINYBĘ

### Krekenavos parapijoje

Vincentas Algirdas Kaspariūnas, 78 m.

Stanislava Kiaunienė, 84 m.

Antanas Mikolaitis, 84 m.



### Upytės parapijoje

Vytautas Gurskas, 63 m.

Regina Marcinkevičienė, 65 m.

**Prisiminkime  
Juos maldose.**

Laikraštėlių leidžia redakcinė kolegija už parapijiečių aukas. Dėkojame už Jūsų paramą! Kitą numerį numatoma išleisti iki balandžio 5 d. Laikraštėlio el. pašto adresas: [bazilikoslaikrasciui@gmail.com](mailto:bazilikoslaikrasciui@gmail.com), laukiame Jūsų straipsnių!